

september 2018

Lieve familie, vrienden en nieuwsbrieflezers,

Iedereen in Nederland heeft sinds afgelopen zomer ervaring met hoe het leven ongeveer een kwart van het jaar in Zambia is; droog en temperaturen rond de 35 graden. Wat een zomer had Nederland! En wat praten we graag over het weer. Nu, ik ook. Als de 'r' in de maand komt, wordt het hier heet. Mijn deken is al schoongewassen en in een plastic doos opgeborgen voor het komende half jaar. Als ik naar bed ga, is het in huis namelijk nog 30 graden. De komende maanden wordt het zweetend afwachten totdat de

eind november/begin december verwachte regens zullen komen en een eind maken aan de gebruikelijke 7 maanden droogte. Toch staat de barometer in mijn huisje al dagenlang elke avond op regen. Dat komt omdat de luchtvochtigheid stijgt. Dat maakt het pittig. Maar gelukkig gaat het met de stroomvoorziening dit jaar best goed. Als het me echt te gortig wordt, zet ik een zoemende ventilator op mijn bureautje. Dan waait het lekker in huis. Nu is het nog vroeg in de morgen en in een vannacht tot 25 graden afgekoeld kamertje is het prima te doen. Zeker als ik rustig achter mijn laptop zit om u/jou weer bij te praten.

Sinds de vorige nieuwsbrief ben ik nogal uithuizig geweest. Het begon in de tweede week van juni met een training geven voor de vrijwilligers van de Amerikaanse organisatie Horizon. Zij werken met weeskinderen, met name in en rondom Lusaka. Vervolgens heb ik in een van de buitenwijken van Lusaka een school bezocht die ook graag met ons programma aan de slag wil. Deze wijk bestaat uit nogal wat krotwoningen. Het is er erg lawaaiig en vies. Overall kinderen! En voor hen willen we er zijn! Deze maand DV hoop ik er weer heen te gaan. Zelfs twee nachties te slapen bij een gezin in deze wijk. Hoop dat ik er wel een oog dicht doe... Vanuit Lusaka reisde ik door naar de Copperbelt. Deze provincie ligt in het Noorden tegen Congo aan. De weg erheen is bar en overvol. Ik doe 7 uur over nog geen 400 km. Vorig jaar zijn in dit gebied de eerste

contacten gelegd. Nu gaf ik een vervolgtraining voor de zondagsschoolonderwijzers in Kitwe.

Daarna was ik anderhalve week bezig voor Plaep, een ontwikkelingsorganisatie met meerdere projecten, waaronder een school met zo'n 600 kinderen. Ook hier gaat het om kwetsbare kinderen uit een achterbuurt van Kitwe. De schatting van vorig jaar was dat slechts 2% van deze kinderen kon lezen. We hebben toen onze leesmethode geïntroduceerd. Nu was het spannend. Wat hadden ze ermee gedaan? Ik heb zo'n 200 kinderen getest, met name uit groep 1 - 3. Het gemiddelde leespercentage is nu ruim boven de 30%. Tevreden ben ik echter nog zeker niet. Het moet mogelijk zijn om binnen een jaar op minimaal 90% uit te komen. Veel is afhankelijk van de inzet van de leerkrachten. Daarom was het ook erg leuk dat ik voor hen een dagje team-building mocht verzorgen. Ditzelfde programma deden

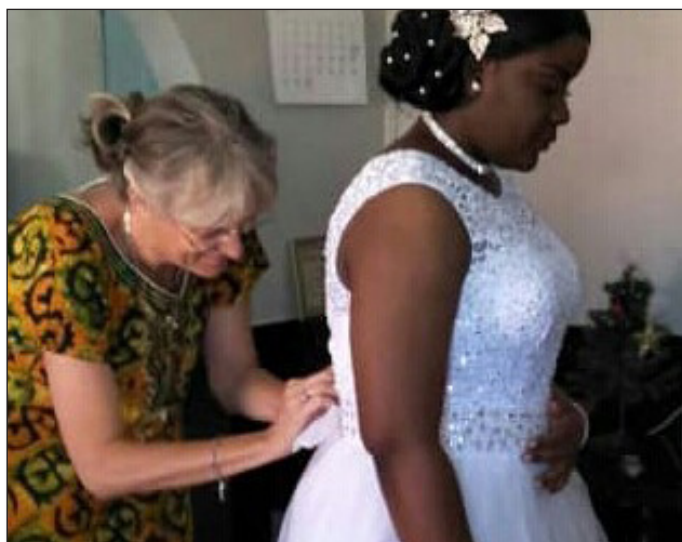
we ook met het kantoorpersoneel van Plaep. Het gaf veel plezier en bovenal veel inzicht over karakters en het functioneren van de verschillende teamleden. We hopen van harte dat dit gaat bijdragen aan een stukje verdere ontwikkeling voor de betrokkenen. Het zal de kinderen zo ten goede komen.

Tijdens deze periode in de Copperbelt zijn er ook weer nieuwe contacten gelegd. Ik was maar een dag of tien tussendoor op onze eigen zendingspost en toen was alles in Kalulushi al geregeld en kon ik daar een weeklang een conferentie geven. Dit keer in een oude leegstaande fabriekshal van de kopermijnen. En dat in de koudste periode van het jaar. De wind gierde door de kieren en gebroken ramen. We zaten met zijn allen dikaangekleed te kleumen rondom een kolenvuurtje. Maar de contacten met de deelnemers en de verschillende gastgezinnen die mij onderdak verlenen zijn steeds weer hartverwarmend!

Het was prachtig om juist in juni en juli in de Copperbelt te zijn. Hierdoor was ik in de gelegenheid om een speciale bruidsceremonie van de dochter van ons directeursechtpaar mee te maken. Zoiets is echt cultuur snuiven. Het bruidje komt binnen, verpakt onder een meterslange katoenen lap en wordt onthuld door de a.s. schoonfamilie. Alleen vrouwen zijn welkom op dit feest. Drie weken later was de bruiloft. Ben blij dat ik er op beide dagen bij kon zijn. Het bindt ook zo samen. De familie Sakala ken ik nog maar anderhalf jaar,

maar het lijkt wel jaren. We hebben in die korte tijd al zoveel met elkaar meegemaakt.

In de voorgaande nieuwsbrief schreef ik over de verschillende mensen die ontslagen moesten worden. En we zijn er nog niet. Het onderzoek naar mensen uit het scholenproject sleept zich nog voort. Heel naar. Stap voor stap moeten we zeker maken alles wettelijk te doen. Het geeft de directeur veel stress en mij ook. We krijgen door dit alles blijkbaar ook vijanden. Het was toch wel erg schrikken toen we ontdekten dat iemand geprobeerd had om brand te stichten in het internaat-gebouw. Alles wijst erop dat dit door een van de ontslagen docenten is gedaan. Door ingeslagen ramen was er met behulp van diesel op de houten werkbladen

onder de ramen van alle vijf de slaapkamers aan de achterkant van het gebouw brand ontstaan. De gordijnen in de fik, luchtroosters gesmolten, zwartgeblakerde plekken op muren en plafond... en toch had het hout geen vlam gevat! We zien duidelijk het wonder van Gods bewarende hand. Na wat oplapwerk konden we toch de Bijbelschoolstudenten weer onderdak verlenen. Het werk gaat door.

Zo konden we in augustus ook gewoon weer onze eigen onderwijzersconferentie geven op de zendingspost. Ook in de weken dat ik op de post ben verveel ik me niet. Er is genoeg administratie bij te houden, ik mag lessen ontwikkelen (o.a. voor een nieuw jeugdprogramma) en rijd tussendoor nog wel eens een iemand naar het ziekenhuis. Dat wordt wel minder, sinds we een aantal nieuwe collega's hebben mogen verwelkomen. We hebben gelukkig weer iemand gevonden die de boerderij aanstuurt. Daarnaast hebben we een chauffeur in dienst genomen en een boekhouder. Onze zendingspost groeit en daarmee de werkzaamheden ook. Bijzonder om te zien, dat dwars door alle aanvallen heen God met ons doorgaat.

Dat zie ik ook in de wijze waarop mijn nieuwe taak zich ontwikkelt. De laatste week van augustus was ik op een internationale conferentie van de reformatorische baptisten kerken. Daar zag ik ondertussen heel wat bekenden die in de loop van het afgelopen jaar ergens een training van mij hadden bijgewoond. Juist ook deze conferentie is een geweldige kans om nieuwe contacten te leggen. Zoals het er nu naar uitziet, zijn er in elk geval 5 dominees die ons programma ook naar hun kerken uitgebreid willen zien. We wachten het rustig af. Het was mooi om ook de gelegenheid te krijgen om in het kinder- en tienerprogramma mee te draaien met het geven van een voorbeeldles voor de kinderwerkers. En zo werd het begin september. Voordat ik half september weer twee trainingen hoop te geven in Lusaka, was ik fijn thuis in de week van mijn verjaardag. Daar hebben we met elkaar een feestelijke dag van gemaakt. De directeur en zijn vrouw verrasten mij met een zelfgebakken mierzoete taart, groot genoeg voor de ruim 50

feestvierders die het spelprogramma in mijn achtertuin bijwoonden. Ook kreeg ik een net geslachte geit en

kwamen de Bijbelschoolstudenten met de 'bbq' aandragen. De feestvierders hadden het vlees in een mum van tijd op. Zelfs voordat ik zelf ook maar een stukje kon proeven... Nu vond ik dat niet zo erg, gezien het feit dat ik een hele zwerm vliegen van het rauwe vlees had weggejaagd, voordat het op het vleesrooster belandde...

Verder was het heel bijzonder dat ik precies op tijd een hele stapel post uit Nederland mocht ontvangen! En dat in een periode dat de postbezorging al wekenlang stil lag... Samen met alle telefoontjes, mailtjes en andere berichtjes verhoogde dit voor mij de feestvreugde enorm! Juist op een dag waarop je extra denkt aan wie en wat je in Nederland hebt achtergelaten, doet het heel goed om te merken dat er ook aan mij gedacht wordt. Zoveel lieve woorden ontvangen, zoveel bemoedigingen, zoveel berichtjes dat er voor mij gebeden wordt... Lieve mensen, het doet ontzettend goed! Ook via deze brief: heel hartelijk dank!

Er waren nogal wat berichtjes waar gesproken werd over weer aftellen tot aan mijn verlof. Grappig is dat. Daar ben ik zelf nog helemaal niet zo mee bezig. Maar het is waar, ook die tijd komt er DV weer aan. Ik merk het aan de eerste aanvragen die binnenkomen voor presentaties. Daar ben ik ook weer blij mee! Wie weet wie ik dan weer allemaal mag ontmoeten...

Voor nu genoeg gepraat. Laat nu juist vanmorgen de stroom zijn uitgevallen. Ik had nog maar net geschreven dat het zo goed ging dit jaar en floep... uit! Nu geeft mijn laptopbatterij aan dat ik nog twee minuten over heb. Precies genoeg voor nog een warme tropengroet!

Marjanne

Over niet al te lange tijd hoopt Marjanne haar verlof in Nederland door te brengen. Wilt u tijdens haar verlofperiode in DV december of januari een verzorgde **presentatie** over haar werk in Zambia, neem dan contact op met de Thuisfrontcommissie via telefoonnummer (0341) 26 08 93.

Colofon

Vragen

Wanneer u/jij vragen hebt of meer wilt weten kunt u/jij altijd terecht bij één van de commissieleden. Ons contactadres is:

TFC Marjanne in Zambia
p/a Kuntzestraat 94
8071 KV Nunspeet
Tel. (0341) 26 08 93

U kunt ook mailen naar de thuisfrontcommissie:
marjanneinzambia@cgknunspeet.nl

Adres Marjanne

Marjanne Hendriksen
c/o Covenant College
P.O. Box 560229
Petauke
Eastern Province
ZAMBIA

Wilt u rechtstreeks met Marjanne mailen?
Dat kan. Haar mailadres is:
marjannehendriksen@hotmail.com

Marjanne in Zambia